

v úmyslu nepřátelském, tím, že byl obžalovaným, zamotavším se náhodou do židle a následkem toho upadnuvším, k zemi stržen. Tento pád označuje rozsudek za zcela nahodilý, stržení poškozeného při tom za obžalovaným nezamýšlené a proto obžalovaného za prosta zodpovědnosti za těžký následek nastalý stržením a to ve směru nejen §u 152, nýbrž i §u 335 tr. zák. V tomto případě, kde jest zjištěn na straně obžalovaného v nepřátelském úmyslu podniknutý útok na poškozeného, právem označuje zmateční stížnost za pochybené i vyloučení zodpovědnosti podle §u 152 tr. zák., protože nebylo dbáno předpisu druhé věty §u 134 tr. zák., stanovící zásadu, platnou i pro obor §u 152 a násl. trestního zákona. V důsledku tohoto ustanovení, které praví, že, i když výsledek činu nastal pouze pro nahodilé okolnosti, za nichž čin byl spáchán, aneb jen z příčin vedlejších, náhodou k tomu přistoupivších, byly-li tyto způsobeny činem samým, nutno i pachatele těžkého poškození na těle činiti zodpovědným za všechny z jeho jednání vzcházející, třeba jen nahodilé výsledky. Každý výsledek předpokládá spolupůsobení jistého počtu okolností nebo sil, z nichž každá představuje podmínku výsledku. Celek všech podmínek tvoří příčinu; v příčinné spojitosti s výsledkem jest každá jednotlivá podmínka. K přičtení trestného výsledku se nevyžaduje, by výsledek nastal výhradně z konání neb opomenutí pachatele; dostačí, vyvolal-li tento jedinou z několika podmínek trestného výsledku. K trestnosti činu obžalovaného stačí tudíž již okolnost, soudem prvé stolice za zjištěnou vzatá, že obžalovaný skočil po Václavu W-ovi, chytil ho rukou za klopy kabátu, který roztrhl, a pak se dostal s Václavem W-em do křížku, při čemž se Václav W. jen bránil, — tedy že obžalovaný zřejmě sám vyvolal tahanici, jejímž výsledkem bylo těžké zranění Václava W-a. Bez této tahanice by bylo k zranění Václava W-a nedošlo, jest zde tudíž příčinná souvislost úplně jasná. Proto bylo zmateční stížnosti po stránce té vyhověti, napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný a uznati obžalovaného vinným ve smyslu obžaloby.

Čís. 2084.

Nesprávná (nedostatečná) citace zákonných ustanovení ve výroku rozsudku není na závalu, jsou-li skutečnosti, naplňující opomenutou tam zákonnou kvalifikaci, zjištěny v rozhodovacích důvodech.

Podvod paděláním údaje výše vyplaceného závdavku v prozatímní trhově smlouvě.

Zločin ve smyslu §u 201 a) tr. zák. jest dokonán použitím padělané soukromé listiny jako šálivého prostředku; nevyžaduje se, by jí někdo skutečně byl uveden v omyl.

Zákonný znak »uvedení v omyl« (§ 197 tr. zák.) dochází v §u 201 tr. zák. svého konkrétního naplnění, tak že není ani potřebí zjišťovati jej ohledně skutků, zakládajících i podvodnou kvalifikaci §u 201 a) tr. zák.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 26. května 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 200 a 203 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. zmateční stížnost namítá, že se ke skutkové podstatě podvodu vyžaduje pachatelovo lstivé předstírání nebo lstivé jednání s tím výsledkem, že uvede jiného v omyl. K takovému omylu by však dle jejího názoru v tomto případě potřeby bývalo, by B-ová sama o výplatě peněz a o obsahu písemné smlouvy ničeho nevěděla a aby následkem toho byla bývala nucena důvěřovati stěžovatelovým tvrzením. Toho nebylo však u B-ové, která prý vůbec v omyl uvedena býti nemohla, jelikož sama tvrdila, že si byla tím jista, že dostala zálohou jen 500 Kč a že také v písemní smlouvě uveden byl tento peníz. Opačné tvrzení stěžovatelovo, že dal zálohou 65.000 Kč a že tento peníz, nikoli peníz 500 Kč uveden byl ve smlouvě, nezakládá dle názoru zmateční stížnosti ještě skutkové podstaty trestného činu, nýbrž jde prý jen o spornou otázku, kterou lze rozřešiti sporem civilním. Námitce nelze přiznati oprávnění. Lstivé jednání, jímž uvedli obžalovaní podle rozsudkového výroku Anastazii B-ovou v omyl, není tam nijak blíže specialisováno. Nálezací soud neshledal je pouze ve stěžovatelově tvrzení, že dal B-ové 65.000 Kč a že tento peníz, nikoli peníz 500 Kč uveden byl ve smlouvě, o němž mluví zmateční stížnost. Pak ale postrádají vzhledem k předpisu Šu 288 čís. 3 tr. ř. všeho věcného podkladu v rozsudku a tím i oprávnění úvahy, jimiž zmateční stížnost, opírajíc se právě o ono tvrzení stěžovatelovo, jemuž soud neuvěřil, snaží se dovoditi, že jde v tomto případě o pouhou spornou otázku, kterou by bylo lze rozřešiti sporem civilním. Již časové a zejména místní označení lstivého jednání stěžovatelova ve výroku rozsudkovém («v listopadu 1924 v N. a L.») poukazuje jmenovitě ve spojení s dotyčnými podrobnými skutkovými zjištěními rozhodovacích důvodů a k nim tamtéž připojenými úvahami bezpečně k tomu, že lstivé jednání spatřuje rozsudek jednak ve zmíněných skutcích a krocích, podniknutých stěžovatelem za spolupachatelství obžalované M-ské dne 26. listopadu 1924 v L., jmenovitě pak v padělání písemné smlouvy z téhož dne, dále v padělání telegramu, zaslaného mu B-ovou dne 25. listopadu 1924, konečně v tom, že stěžovatel, dostaviv se dne 29. listopadu 1924 s M-skou stejně jako B-ová ze účelem sepsání konečné smlouvy do advokátní kanceláře Dra Václava R-a, předložil tam onu padělanou jím smlouvu prozatimní. Rozsudkem takto na jisto postavený skutek stěžovatelův zakládá však ve spojení se zjištěným jeho úmyslem, by B-ová omylem, v nějž uvedena byla lstivým jednáním obou obžalovaných, utrpěla na svém majetku škodu přes 2000 Kč, nejen objektivní i subjektivní podstatu zločinu podvodu podle §§ů 197, 200, 203 tr. zák., kterou v něm spatřuje rozsudek, nýbrž zahrnuje v sobě dále, pokud jde o padělání a předložení prozatimní smlouvy ve spojení s kvalifikací podle §§ů 200, 203 tr. zák. také jeho kvalifikaci podle Šu 201 a) tr. zák.

Na tom, že tento trestní předpis není uveden v rozsudku, nesejde; stačí, jsou-li skutečnosti, naplňující dotyčnou zákonnou kvalifikaci, zjištěny v jeho rozhodovacích důvodech, tvořících s jeho výrokem jediný nedílný celek. Nesprávná citace zákonných ustanovení není proto za těchto okolností na závadu.

Podvodu podle §§ 197, 201 a) tr. zák. dopouští se podle slovné definice tohoto druhu podvodu mimo jiné již ten, kdo padělá pravé soukromé listiny. Spáchán, dokonán je arcí trestný čin teprve použitím padělané listiny v podvodném úmyslu a v dalším úmyslu způsobiti jinému škodu. Toto použití padělané listiny padělatelem jako šálivého prostředku však také již k založení skutkové podstaty podvodu podle § 201 a) tr. zák. plně stačí; nevyžaduje se k němu zejména, by jím někdo v omyl skutečně byl uveden. Docházíť tento v § 197 tr. zák. stanovený obecný znak zákonný v § 201 tr. zák. svého konkrétního naplnění tak, že není ani potřebí zjišťovati jej ohledně takových skutků, které zakládají, jako je tomu v tomto případě, i podvodnou kvalifikaci podle § 201 a) tr. zák. (Víd. rozh. č. sb. 978). Děje-li se tak v napadeném rozsudku, ač ovšem výslovně pouze v jeho výroku, došlo k tomu zřejmě jen proto, že skutek byl jím podřaděn jen obecné skutkové podstatě podvodu podle § 197 tr. zák., tak že soudu jevílo se nutným, zjistiti jej jako nezbytný pojmový znak této skutkové podstaty. S tohoto právního hlediska jeví se však námitka zmateční stížnosti, dle níž B-ová věděla, byla si tím jista, že dostala zálohu jen 500 Kč a že v písemné (prozatimní) smlouvě uveden byl tento peníz, přímo bezpředmětnou; právně bezpodstatnou pak jest i její další námitka, že prostředky, jichž bylo použito stěžovatelem, byly k uvedení v omyl a tedy provedení i jen pouhého pokusu podvodu naprosto nedostatečnými. Že zejména stěžovatel sám o způsobilosti svého jednání k dosažení podvodného cíle, jím sledovaného nepochyboval, tomu nasvědčuje skutečnost, zdůrazňovaná v rozsudkových důvodech na odůvodněnou přesvědčení nalézacího soudu o podvodném úmyslu stěžovatelově, že učinil na B-ovou trestní oznámení pro zločin podvodu a že se za přípravného vyhledávání připojil k trestnímu řízení jako soukromý účastník s penízem 65.000 Kč. Úmysl obžalovaných, způsobiti B-ové škodu, rozsudek výslovně zjišťuje.

Čís. 2085.

Věc prodaná s výhradou práva vlastnického až do úplného zaplacení kupní ceny jest pro kupujícího až do jejího úplného zaplacení věci cizí (svěřenou); jde o zpronevěru (§ 183 tr. zák.), prodal-li ji, aniž kupní cenu vyplatil prodávateli.

(Rozh. ze dne 12. září 1925, Zm II 153/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 21. ledna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 183 tr. zák., mimo jiné z těchto